

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Ἀπρίλην,
μπόγιας, ἀπόχην, λυσσῶντες σκύλοι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Εἰκοσιτέσσερα σὺν ἑξακόσα,
πένθος ἐπλάκωσε τὴν Σαραγόσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
τρελλαθῆκαν ἐδῶ πέρα, ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ.

Σοβαρὰ συνομιλία
πῶς θ' ἀδειῶσ' ἡ Θεσσαλία,
πῶς πομπῶδης τέλος πάντων ἡ κατάληψις ἐκείνη
κι' ἀξιοπρεπῆς θὰ γίνη,
πῶς θὰ κάνουν ἐπελάσεις
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης,
καὶ νὰ δείξουν πῶς ἡ φύσις
τῶν Ἑλλήνων τῶν λαγῶν
καταθραύει τὰς ἀλύσεις
καὶ δὲν κύπτει 'στὸν ζυγόν.

Ἀνατέλλει καὶ πάλιν ἡμέρα
αἰμοβόρων μαχῶν καὶ πολέμων,
σακαράκαις κτυποῦν ἐδῶ πέρα.
καὶ τὸ κτύπημα σκιάζει τὸν Αἶμον.

Τράτα ράτα, σημαίνουν τρουμπέταις,
ἡ Πατρίς μαχητὰς ἀνταμείβει,
καὶ γεμίζουν οἱ σθέρκοι σπαλέταις,
κι' ὁ καθεὶς τὸ μουστάκι του στρίβει.

Παῖδες ἴτε, βαροῦν τὰ ταμποῦρλα,
καὶ κοιλάδας σαλεύουν καὶ βράχους,
καταλήψεις ἐσφίξε μούρλα
τοὺς κλεινοὺς τῶν Ρωμηῶν Τουρκομάχους.

Τίς ἐμπρὸς μας τὸ στῆθος προτείνει ;
τίς ἀχρεῖος φεσὰς ἀντιστέκει ;
πάνε πάνε τῶν Τούρκων τὰ σμήνη
δίχως ἓνα νὰ ρίξουν φυσέκι.

Μὰρς κι' ἀφόβως ὀρμήσετε μέσα
καὶ κτυπάτε παντοῦ νικηφόροι,
βγάλτε, σκλάβοι, τὴν κόκκινη φέσα
καὶ φορέστε σὰν πρῶτα καστόρι.

Πάλιν δόξης σεπτῆς μεγαλεῖα,
πάλιν Νίκη πετᾷ λευκοφόρα,
πάλιν μένεις σ' ἐμᾶς, Θεσσαλία,
δρὸ φοραῖς κατεκτῆθης ὡς τώρα.

Ἐστὺς στρατοὺς τοῦ Σουλτάνου Χαμίτη
τὴν ἀφήσαμε ἴλιγο γιὰ χάρι,
πλὴν ἐκεῖνος ἐσήκωσε μύτη
καὶ χλωρὸ δὲν ἀφήκε χορτάρι.

Ἐθαρροῦσε πῶς κτῆμα ἴδιό του
θὰ τὴν ἔχη καὶ τούτη σὰν τᾶλλα,
ὁμως τώρα τοῦ λέν τὸν κακὸ του
καὶ τὸ βάζει ταχύς 'στὴ φευγάλα.

Πίσω πίσω τὸν βλέπω νὰ τρέχη
καὶ τὰ πίσω μὲ τρόμο βαστά...
μὰρς, ἀδελφία, νὰ πᾶμε ἔμπροστά,
κι' ὑποχώρησι τώρα δὲν ἔχει.

Ἐνας Τούρκος δεσπότης ὡς πότε
θὰ πατῇ τὰ σεπτὰ μας ἐδάφη ;
μὰρς ἐμπρὸς τῶν Ἑλλήνων ἱππῶται,
κι' ἂς εἰποῦμε « Σουλτάνε νισάφι ».

Πῆρες μύλους, τσιφλίκια, γιανιὰ,
δορυκτῆται ἐφάνης ὦμος,
δὲν ἔμπορῶμε ν' ἀνθέξωμε πιά
καὶ πολὺς μᾶς ἀνάβει θυμός.

Ἐξεχίλισε πιά τὸ ποτήρι
τῆς σκλαβιάς, τῆς ντροπῆς καὶ τῶν θρήνων,
καὶ σὲ 'λίγο θὰ ὄῃς, κακομοίρη,
πῶς βαροῦν τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων.

Τώρα τώρα θὰ ὄῃς τὴν παντιέρα,
ποῦ κρυμμένη τὴν εἶχαμε τότε,
νὰ φυσᾷ γαλανὴ 'στὸν αἶρα,
νὰ τὴν ψάλουν γοργοὶ στρατιῶται.

Τώρα φλάμπουρα θάβγουν 'στὴ μέση,
ποῦ δὲν τᾶδε κανεῖς Τουρκαλάς,
κι' ἡ τρανὴ τῶν θριάμβων Ἑλλάς
μουσικαῖς λέρ μπαλέρ θὰ βαρέσῃ.

Μουσικὴν τώρα μόνον θ' ἀκούσης
καὶ παιάνων τρελλῶν ἀνακρούσεις,
καὶ θὰ πῆς «πῶς καὶ τότε σὰν τώρα
δὲν ἤκούσθῃ καμμιά κλαπαδόρα;»

Τώρα τώρα, Χαμίτ, θ' ἀπορήσης
μέσ 'στοῦ νέου πολέμου τὴν φούρια,
ὅταν τόσους Ρωμηοὺς ἀντικρύσης
μὲ γαλόνια τῆς ὄρας καινούρια.

Καὶ θὰ πᾶς νὰ κλεισθῇς 'στὸ χαρέμι
καὶ θὰ πῆς 'στὸν Ἐτέμ τὸν βερέμη:
«κάνε 'πίσω, Πασσά Στρατηλάτη,
πρὶν νὰ πάθῃς κακὸ ρεζίλι,
καὶ γιὰ ν'ἀλλοῦν γαλόνια γεμάτοι
θᾶχουν σίγουρη τώρα τὴν νίκη.»

Τράτα ράτα, τρουμπέταις σαλπίζουν,
κι' ἐμπροστὰ μ' ἀπαστράπτοντα ξίφη
στρατιαὶ τῶν Ἑλλήνων βαδίζουν
καὶ γελοῦν τὸν Χαμίτ τὸν ἐρίφη.

Χὰ χὰ χὰ... κύρ Χαμίτ, μὴν ποζάρῃς,
κρίμα κρίμα τὸ τόσο μαρουτί,
μόνο 'λίγους παραδες θὰ πάρῃς,
μὰ δὲν εἶναι 'δικοί μας καὶ τοῦτοι.

Θοδωράκη τί κάνεις, καλέ μου,
σύ ποῦ δίδεις τῆς νίκης τοὺς τόνους,
καὶ δὲν δρέπεις κι' αὐτοῦ τοῦ πολέμου
τοὺς καρπούς τοὺς εὐχύμους κι' ἀφθόνους;

Ἀδελφέ μου Φασουλῇ.
σὲ παρακαλῶ πολὺ
γρήγορα νὰ παραιτήσης τῆς Ἀμερικῆς τὸν Στόλο
καὶ ν'ἀλλθῇς μαζί νὰ πᾶμε Σακαράκηδες 'στὸ Βῶλο.

Ἔτσι θέλει κι' ἐπιτάττει τῆς Πατρίδος τὸ συμφέρον,
τὰ 'δικὰ μας βλέπε μόνο,
κι' ἐν τιμῇ σὲ βεβαιῶνω
πῶς ἡ νίκη μας βεβαία θεωρεῖτ' ἐκ τῶν προτέρων.

Σὲ προσμένω παρευθὺς
καὶ ποσῶς μὴ φοβηθῇς.
Ἐτοιμάσθησαν τὰ πάντα, Φασουλῇ, τοιοῦτοτρόπως,
ποῦ τῶν Θεσσαλῶν τὰ μέρη θὰ καταληφθοῦν ἀκόπως.

Ἐτοιμάσθησαν τὰ πάντα, καὶ τὸ σκέδιον τὸ πρῶτον
εἶναι πῶς τοὺς Τουρκαλάδες νὰ προσβάλουν ἐκ τῶν νηῶν.

Ἔλα γρήγορα, τσιφούτη,
γιὰ νὰ δράσης 'στὸν ἀγῶνα...
μπρὸς ἐμεῖς καὶ 'πίσω τοῦτοι
θὰ βρεθοῦν 'στὴν Ἑλασσῶνα.

Εἶναι σκέδιον νὰ δράσῃ κι' ὁ Στρατὸς μαζί κι' ὁ Στόλος
κι' ἄλλα σκέδια ποικίλα κατεστρώσαμεν εὐλόως,
καὶ χωρὶς νὰ πέσῃ σφαῖρα
ὁ καθένας τώρα βλέπει
πῶς πηγαίνομε 'ἐκεῖ πέρα
μὲ τὴν νίκη μὲς 'στὴν ταίπη.

Καταλήψεως ἐνδόξου μᾶς κατέχει μέγας ὁστρὸς,
κι' εἴτε Ζέφυρος φυσήξῃ, κἂν Σορόκος, κἂν Μάιστρος,
δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει... θὰ τραβήξῃ μπρὸς ὁ Στόλος
ὁπωσδήποτε θὰ διώξουν τὸν Ἐτέμ ἀναμφιβόλως.

Ἔλα γρήγορα σοῦ λέω νὰ μὴ χάσῃς, κακομοίρη,
ἐνὰ τέτοιο πανηγύρι.
Δὲν θὰ σὲ τρομάξουν κρότοι
τῶν ὀβιδίων σὰν καὶ πρῶτα,
θὰ δουλέψῃ φαγοπότι,
καφφενές, ζωὴ καὶ κότα.

Μούντζωσε τὴν Ἰσπανία καὶ τῆς Κούδας τὴν ἄσπρη
κι' ἔχεις χρέος νὰ ξεβγάλῃς τὴν Τουρκία τὴν μαργιὰ
στεῖλε μου κανένα νέον νικητήριο παιᾶνα
σὰν κι' ἐκείνους, ποῦχες γράψει 'στὸν ἀείμνηστο τὸν Μωῦση.

Μᾶρς ἐμπρὸς ἡ μαγαγιόνεταις
κι' ἔλα γρήγορα, βουβάλι,
νὰ φορέσῃς τῆς σπαλιέταις,
ποῦ φορεῖς τὸ Καρναβάλι.

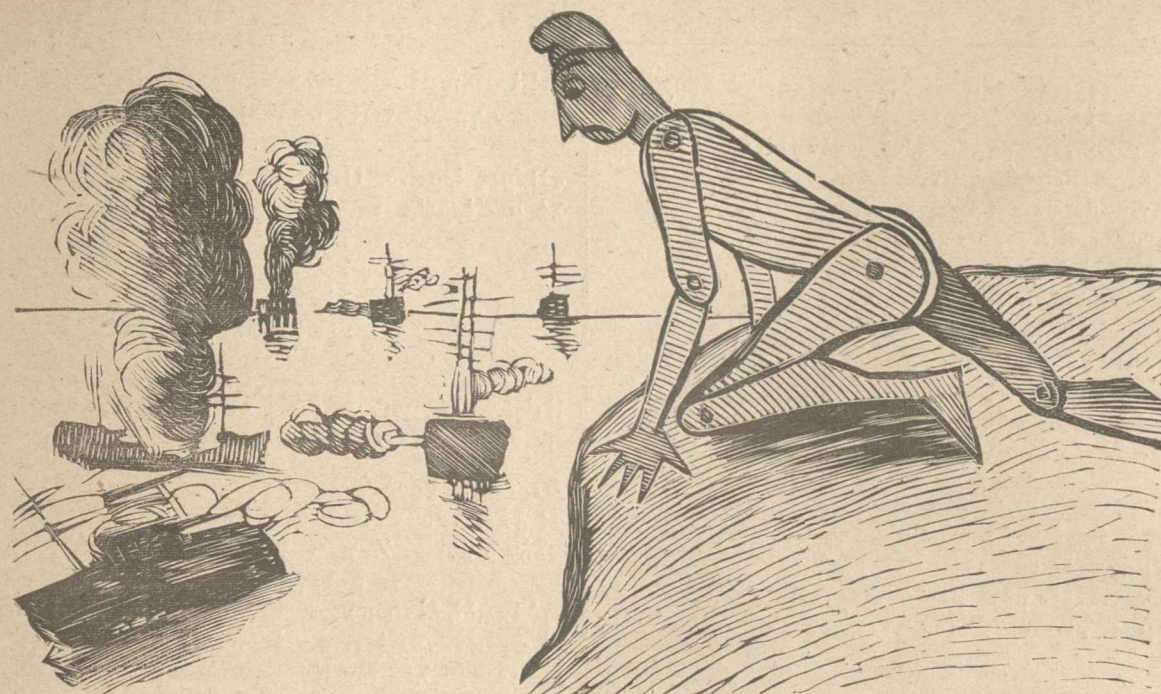
Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Καθενὸς σαλεύει νῆος
δόξα 'στοὺς Ἀμερικάνους, δόξα καὶ 'στοὺς Ἰσπανοὺς.
Τί θυσία 'στὸν σκιρτῶντα τῆς θαλάσσης Βασιλέα,
τρὲς χιλιάδες σκοτωμένοι, Ναυμαχία φρικαλία.

Πρὸς τὰς νήσους Φιλιππίνας
εἶδα σάρκας ἀνθρωπίνας,
καὶ βαθὺ ν' ἀνοίγῃ μνήμα
τῶν Ὁκεανῶν τὸ κύμα.

Ὁ δὲ Πόντος ἄνω κάτω
σμερδαλέος ἐμυκάτο.
κι' εἶδα λάμψεις ἀπαισίας, διαπύρους ἀστράπας,
καὶ σκαφῶν ἀνατροπὰς,
καὶ βροντῶν ἐρισμαράγων ἤκουσα ραγδαῖον βρόντον
συνταράσσοντα τὸν Πόντον.

Κι' ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὰς λάμψεις κι' ὑπὸ τῶν βροντῶν
ἔφαλα τοῦ Λογκφελλόου, Περικλέτο μου, τοὺς στήθεάς σου
κι' ὀλονέν τοὺς ἀπαγγέλλω
κι' Ἀγγλιστὶ πρὸς σὲ τοὺς στέλλω.

«Λάϊκ ἐ πόττερ 'ς βέζελ μπρόκ
δι γκρέιτ σιηψ ὁ δὲ λαῖν,
δέυ οὐέαρ γκάρνιτ ἐουέυ ἐς εἰ σμὰ
ὁρ σὰνκ λάϊκ λίντ ἐν δι μπράϊν».

Ἐδῶ πλησίον εἶναι
κι' αἱ νῆσοι Φιλιππίναι.

Δηλονότι σὰν ἀγγεῖα, ποῦ τὰ πλάθουν κεραμεῖς,
κατεθραύσθησαν τὰ πλοῖα τὰ μεγάλα τῆς γραμμῆς,
σὰν κἀπνὸς σκορπίσαν ὅλα καὶ βουλιάξαν σὰν μολύβι...
τώρα θάλασσα τὰ τρώγει, τώρα θάλασσα τὰ κρύβει.

Ὡ ψυχὴ μου, ποῦ πετᾷς;
πῶς Ναυμάχους ψάλλεις ξένους;
δόξα καὶ 'στοὺς νικητὰς,
δόξα καὶ 'στοὺς νικημένους.

Βλέπω κύματα βουνά,
καὶ συγκροῦντ' ἐδῶ πέρα
λὸς χορρόρες ντὲ λὰ γκέρρα,
τοῦ πολέμου τὰ δεινά.

Κι' ἀνεμνήσθην τῆς Ἑλλάδος τοὺς εὐδαίμονας ἀγῶνας
κι' εἶπα τότε κατὰ μόνας:
«Ὡ Νοδρίθα ντὲ λὰς γκέντες, ἦγουν τῶν ἐθνῶν τροφός,
σύ ποῦ 'σκόρπισες τὸ φῶς,
ποῦσαι τώρα νὰ κυττάξῃς Ναυμαχίας τρομερὰς
καὶ πῶς ἐγιναν δρὸ Στόλοι τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς;

Κύτταξέ τους πῶς πηγαίνουν οἱ κουτοὶ νὰ σκοτωθοῦν,
τρία πλοῖα πᾶν 'στὸν πάτο γιὰ νὰ μὴν παραδοθοῦν.
'Πίς τους σύ πῶς πολεμοῦσες δίχως φόνους τὴν Τουρκιά,
τί θὰ 'πῃ φιλοτιμία;... μὲ τὴ ρήγανη κουκιά...
τί θὰ 'πῃ τιμὴ πατρίδος;... σύ τοῦ κόσμου τὸ στολίδι
'Πίς τους πῶς ἀέρας εἶναι καὶ μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

Κύττα τους τοὺς βλακεντίους!
εἰς θαλάσσας ἀχανεῖς
καὶ μ' ἀνέμους ἐναντίους
καὶ θανάτους προφανεῖς
θέλουν σῶναι καὶ καλὰ
συμπλοκὴν ἐκ τοῦ συστάδην,
καὶ σὰν ἀμαλα μολαλὰ
δὲν ψηφοῦν τὸν μαῦρον Ἄδην.

Κι' εἶπα 'στοὺς Ἀμερικάνους, κι' εἶπα καὶ 'στοὺς Ἰσπανοὺς:
«βρὲ παιδιὰ, μὴν κάνετ' ἔτσι μέσα 'στοὺς Ὁκεανούς.

Τόσα νειάτα κρίμα κρίμα,
φιληθῆτε, δῶστε χέρι,
σὰν πνιγῆτε μὲς 'στὸ κύμα
ποῖός σας εἶδε, ποῖός σας ξέρει;

Καταστείλατε γενναίως τὰς ὁρμὰς τὰς διαπύρους,
μὴ συντρίβετε τὰς σάρκας καὶ τῶν πλοίων τὰς πλευράς,
καὶ καθ' ὅλα μιμηθῆτε τοὺς Ναυμάχους καὶ Ναυκλήρους
τῆς αἰθούσης, τοῦ παρκέτου, τῆς πατούσας τῆς ἀδράς.

Λέτε Ζέφυρος πῶς 'πῆρε, λέτε Μίσσης πῶς φυσᾷ,
καὶ Σορόκος πῶς λυσσᾷ,
μὴ καὶ γι' ἄλλαις Ναυμαχίαις στοχασμὸς σας κατεβῇ,
κι' ὅταν θέλετε πολέμους σὰν Ναυμάχοι παλαβοί,
μὴ γεμίζετε τῆς μπαλαῖς, ριχτεῖτε τῆς ἀδεμαναῖς,
καὶ τρομάζετε τοὺς πόντους μοναχὰ μὲ τῆς φωναῖς.

Κλείσετε τῆς μπουκαπόρταις, ὄχι μπόμπαις, ὄχι τράμπα,
μόνο λόγια καὶ βρισίδι, μόνο Γκόντεμ καὶ Καράμπα.
Ἰσπανιόλε καὶ Δεβαῖν, μὴ 'στ' ἀλήθεια πολεμῆς.

Πίνετε καλὰ καὶ τρῶτε,
καὶ γιὰ γούστο πότε πότε
νὰ ψαρεύετε φαλαῖνας ὅπως ἀστράχους ἐμεῖς.

Ἐῶ τρίςτες ρεκουέρδος, ἀναμνήσεις θλιβεραῖ,
καὶ τῆς μάχης συμφορᾶς.
Μὴ τὸν κόσμον συγκινῆτε,
καὶ ποτὲ μὴ λησμονῆτε
πῶς 'πολέμησε τοὺς Τούρκους εὐγενῶς κι' ἐπιχαρίτως
Ντὸν Ντεληγιαννέζ Φαλάκρας Ντὶ Κορντόνα Φαβορίτος.»

Κι' ὅταν εἶδα, Περικλέτο, Ναυμαχία τί θὰ 'πῃ
καὶ σκαφῶν ἀνατροπὴ,
κι' ὅταν εἶδα μὲ τὸ τόσο τῶν Ναυμάχων κανονίδι
νὰ μὲ πᾶν ριπιτίδι,

κι' ὅταν ἤκουσα τῆς μπόμπαις νὰ βροντοῦν καὶ νὰ σφυρίζουν
 κι' αἶματ' αὐτὰ νὰ πλημμυρίζουν,
 κι' ὅταν εἶδα γύρω γύρω καταπόρφυρον τὸν Πόντον
 κι' ἄκουσα βρυγμούς ὁδόντων
 νικωμένων καὶ νικόντων,
 κι' ὅταν εἶδα μαυρισμένους μὲ καπνὸν τοὺς οὐρανοὺς,
 καὶ ν' ἀρπάζουν τὰ κουφάρια
 τόσα λιμασμένα ψάρια,
 καὶ νὰ χάνωνται μαζὶ τῶν εἰς βαθεῖς Ὠκεανούς,
 γειᾶ σ' αὐτὸν εἶπα τότε μόνος,
 ἀλησμόνητοι Ναυμάχοι
 τοῦ ποσοφάτου μας ἀγῶνος,
 ποῦ τὸν ὅμοιον δὲν θάχῃ.

Δὲν ἐκάματε τὰς ὥρας τοῦ πολέμου κατηφεῖς,
 μαχητὰι δαφνοστεφεῖς,
 πότε μὲ τὸ Σκαφιδάκι, πότε μὲ τὰ Δαρδανέλια
 μᾶς ἱλιγῶνατε ἵστα γέλοια.

Γιὰ θυμήσου, Περικλέτο, τί τορπίλαις, τί κανόνια,
 μὰ ἔγελοῦσε καὶ καθέννας νάνος Τοῦρκος καὶ τζουτζές,
 κι' ἐφωνάζαν ὅλαις κι' ὅλοι νὰ βαστάξῃ χίλια χρόνια
 τέτοιος πόλεμος ἀλέγγρος, τέτοιος πόλεμος γλεντζές.

Ἀληθῶς εὐγνωμοσύνας σὰς ὀφείλομεν ἀπείρους,
 σὰς ἀξίζουσιν καὶ γαλόνια κι' ἀνδριάντες ζηλευτοί,
 μιὰ φορὰ μὲ τοὺς Σορόκους, μιὰ φορὰ μὲ τοὺς Ζεφύρους,
 δὲν ἐφέρατε ἵστο γένος συφορέλια σὰν κι' αὐτῇ.

Πῶς ἐπέρασαν καὶ πᾶνε τόσα κλέη θαυμαστά,
 μὰ κι' ὁ Ναύαρχος Δεβαΐη, ποῦ γεραίρω τὸνομά του,
 βεβαιοῦν ἀπὸ τὴν ράτσα τῶν Ἑλλήνων πῶς βαστάξῃ,
 καὶ τὸν βλέπω, Περικλῆ μου, καὶ κορδόνομαι σιμά του.

Δὲν εἰξεύρεις πόσους ἔβρηκα τῆς Ἑλλάδος λατρευτὰς,
 καὶ μανθάνω κατ' αὐτὰς
 πῶς ἵστο Ζάππειον ἐκεῖνο καὶ ἵστον γῆν τῶν ἡμιθέων
 γίνετ' ἐκθεσις ἀνθέων,
 καὶ σφρηγᾷ κι' εὐωδιάζει τὸ κουκὶ καὶ τὸ μαροῦλι,
 καὶ συρρεῖ τόσος κόσμος χαρωπὸς κι' ἀνθοφιλής,
 κι' ἐπρεπε μὲ τόσα ρόδα τοῦ Καντῶρου καὶ Φασούλη
 κάποιον κόσμημα νὰ στείλῃ κι' ὁ Κουβαῖος Φασουλῆς.

Ἐέχασα νὰ σοῦ μηνύσω, μαλαγὰνα μου πιστῇ,
 ἵστον Ναυμαχιῶν τὸν σάλον,
 τὸν γνωστό μου Γκιούλ νὰ στείλῃς, ποῦ σημαίνει Περσιστὶ
 ρόδον εὐοσμὸν καὶ θάλλον,
 κι' ὅποιος φίλος τὸν γνωρίζει
 ξέρεῖ πῶς μοσχομυρίζει
 καλοκαίρι καὶ χειμῶνα
 ἵστον σπητιοῦ μου τὸν λειμῶνα.

Ἐδῶ πέρα τὸ γαῖδοῦρι
 ἄσπο λέγεται καὶ μποῦρρο,
 κι' ἄσπο τοὺς Ρωμηούς, μουρμούρη,
 κι' ἔλα νὰ καπνίσῃς ποῦρο
 τῆς Ἀβάνας μιὰ φορὰ...
 πέντε ποῦρα ἵστον παρᾶ.

Ρίξε κάτω τὴν κιθάρα τροβαδούρου ψωμοζήτου,
 θὰ σοῦ φέρω κι' ἕναν ταῦρο γιὰ νὰ κουτουλᾷς μαζὶ του,

κι' ἐπειδὴ μὲ πιάνει λύσσα μὲ τῶν Ἰσπανῶν τὴν γλῶσσα
 θὰ σοῦ γράψω τώρα πάλι κι' Ἰσπανόλογα καμπόσα.

Ἀβάμος ἐρμάνο, Περικλῆ, βεντέρε λὰ Σεβίλια
 λὰ μὸς ἐρμόζα ἔλ οὐνικα ντέλ γκλόμπο μαρὰβίλια,
 λὸς πικαδόρος,
 λὸς κανταδόρος,
 λὸς καμπαλιέρος
 κὸν λὸς σομβρέρος.»

Κι' ἂν ἐξηγήσιν νὰ δώσῃ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς
 ἵστον τῶν Ξενοδοχείων μερικὸς διερμηνεῖς.

Περικλῆς πρὸς Φιλίππιναν. — Μίγας σάλος κι' ἵστο πέρα,
 μὲ τὴν Ναυμαχία τούτη τουρτουρίζω νύκτα ἡμέρα,
 πλὴν ὁ κύριος Ζαήμης Ταξιάρχης ἔβγηκε τώρα
 νὰ ζηλέψῃ ἡ Θεοδώρα,
 κι' ἐπειδὴ δὲν εἰμποροῦσε, πικαδόρε μου, νὰ δώσῃ
 τὸ παράσημον ἐκεῖνο πρὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνος,
 ἔβαλε ποῦ λὸς τὸν Κόρπα γιὰ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ,
 κι' ἔτσι ἔπῃρε καὶ τὰ τρία τὰ παράσημα συγχρόνως.

Τρεῖς ἡμέραις ὁ καυμένος
 ἦταν σπῆτι τοῦ κλεισμένου,
 τοῦ χρυσοῦ τὴν πρώτη ἡμέρα,
 Ταξιάρχης τὴν δευτέρα,
 γκράν ἀνώτερος τὴν τρίτη,
 τὴν τετάρτη, Φασουλῆ,
 ἔβγηκε μὲς ἀπὸ τὸ σπῆτι
 Ντὸν Μουστάκας ἐν στολῇ.

Ὁ δὲ θεὸς ὁ ζηλιάρης
 ὅλος κόρῳμα καὶ χάρις
 δὲν ζηλεύω, τοῦ φωνάζει, τέτοια δὲν ψιλογῶ,
 Ταξιάρχης σὺ προβάλλεις, Μεγαλόσταυρος ἐγώ.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Θάχουμε ντακάπο σάλο,
 εἶπα τὰ περὶ Ζαήμη ἵστον Δεβαΐη καὶ ἵστον ἄλλον,
 κι' ὅλο ράϊτ εἶπαν ὅλοι τῆς ἀρμάδας τῆς τρελλῆς,
 ὅμως εἶδον σοῦ γράφω σπουδαιότητος πολλῆς.

Ἐμαθα κι' ἐγὼ τὸ νέφτι πῶς τὸ λέν Ἰσπανικά,
 μὰ θὰ τῷχω μυστικά,
 καὶ σὰν ἔλθω ἵστον Ἀθήνα, τότε δίχως νὰ ἔντραψω
 μόνο σένα θὰ τὸ πῶ.

Τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμμετοχῆς τῆς Ρωσικῆς Προεδρίας
 ἔργον ἐβγήκε χάριτος, μελέτης κι' ἀκριβείας,
 ἡ Σκλήρανα, διήγημα τὰ μάλα κλασσικόν
 μ' ὑπόθεσιν Βυζαντινὴν, ὅπου σπουδὴν προδίδει,
 κατὰ λαμπρὰν μεταφράσιν ἀπὸ τὸν Ρωσικὸν
 τοῦ πανδαοῦς Ἀγαθολῆ τοῦ καὶ Κωνσταντινίδου.

Τοῦ Νικολάου συγγραφεῖ τοῦ Δημητράκοπούλου,
 τῆς Θέμιδος τῆς ἀληθοῦς εὐραδιστάτου δούλου,
 ὁ Τόμος τῶν Πολεμικῶν Ἀπομνημονευμάτων,
 ποῦ προσφιλὲς κι' ἀδύον θὰ μείνῃ τὸνομά των.

Τοῦ Πέτρου τοῦ Βασιλικῆς τῆς Ἑρημίας Τραγοῦδια
 παρθενικά καὶ πάναγα σὰν τῶν ἀγῶν λουλούδια.

Μιχαὴλ τοῦ Λαμπρινίδου μέγα τεύχος ἡ Ναυπλία,
 γλαφυρότατον καὶ πρῶτον ἵστον σπουδαία τὰ βιβλία.

Κωστήν τὸν Ἀγγελοπούλου κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει,
 τὸν ἔμπορον τὸν προσφιλεῖ, ποῦ γινεῖς τώρα ταῖρι
 μὲ τὴν Σοφίαν Τσάκουκα, κόρη σπητιοῦ καλλίστου,
 χαριστάτην δ' ἀδελφὴν τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Χρήστου.